1961
ସେପ୍ଟେମ୍ବର 20

ମାଗିତି ସାସମଲ୍

ବନାମ

ପାଣ୍ଡବ ବିଶୋଇ

(ବି. ପି. ସିହ୍ନା, ପ୍ରଧାନ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି, ପି. ବି. ଗଜେନ୍ଦ୍ରଗଡ଼କର ଏବଂ ରଘୁବର ଦୟାଲ, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଦ୍ୱୟ)

ଜମି ମାଲିକ ଏବଂ ଭାଗଚାଷୀ - ବିବାଦ ସମ୍ପର୍କ - ଦେୱାନୀ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ଅଧିକାରିତା - ଓଡ଼ିଶା ପ୍ରଜା ସୁରକ୍ଷା ଅଧିନିୟମ 1948 (ଅଧିନିୟମ III/1948) ଧାରା 7 (1) ।

ଆବେଦନକାରୀ ଦେୱାନୀ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଏକ ସ୍ଥାୟୀ ନିଷେଧାଜ୍ଞା ପାଇଁ ଏକ ମାମଲା ଦାୟର କରିଥିଲେ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କୁ ମକଦ୍ଦମାରେ ଥିବା ଜମିରେ ପ୍ରବେଶ କରିବାରୁ ନିଷେଧ କରାଯାଇଥିଲା, ଏହି ଅଭିଯୋଗରେ ଯେ ଜମିଗୁଡ଼ିକ ତାଙ୍କର ଏବଂ ବହୁ ବର୍ଷ ଧରି ତାଙ୍କ ଚାଷ ଅଧୀନରେ ଥିଲା ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କର ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ କୌଣସି ଅଧିକାର କିମ୍ବା ସ୍ୱତ୍ୱ ନଥିଲା ଏବଂ ସେମାନେ କେବେ ଚାଷ କରି ନଥିଲେ । ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଯୁକ୍ତି କରିଥିଲେ ଯେ ସେମାନେ ଉକ୍ତ ଜମିର କିଛି ଅଂଶର ଭାଗଚାଷୀ ଥିଲେ ଏବଂ ଭାଗଚାଷୀଙ୍କ ଭଳି ସମାନ ଚାଷ କରୁଥିଲେ । ଓଡ଼ିଶା ପ୍ରଜା ସୁରକ୍ଷା ଅଧିନିୟମ 1948ର ଧାରା 7(1)ର ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଏହି ନିଷ୍ପତ୍ତି ନିଆଯିବ କି ନାହିଁ ସେ ନେଇ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠିଥିଲା, ଉଭୟ ପକ୍ଷଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଜମି ମାଲିକ ଏବଂ ଭାଗଚାଷୀଙ୍କ ସମ୍ପର୍କକୁ ନେଇ ବିବାଦ ଥିବା ମକଦ୍ଦମାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାର ଅଧିକାର ଦେୱାନୀ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ଅଧିକାରିତା ଥିଲା ।

ନିର୍ଣ୍ଣିତ, ଅଧିନିୟମର ଧାରା 7 (1)ର ଏକ ସ୍ପଷ୍ଟ ବ୍ୟାଖ୍ୟା ଉପରେ ମଧ୍ୟ ଏହା କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ଜମି ମାଲିକ ଏବଂ ଭାଗଚାଷୀଙ୍କ ସମ୍ପର୍କର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ବିବାଦ ସେହି ଧାରା ଅନୁଯାୟୀ ଜିଲ୍ଲାପାଳଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରାଯିବ । ଧାରା 7 (1) ଅନୁଯାୟୀ ଜିଲ୍ଲାପାଳଙ୍କୁ ଯେଉଁ ବିବାଦଗୁଡ଼ିକ ନ୍ୟସ୍ତ କରାଯାଇଛି, ସେଗୁଡ଼ିକ ପାଞ୍ଚଟି ବର୍ଗରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ହୋଇଥିବା ସରଳ ବିବାଦ ଏବଂ ଜମି ମାଲିକ ଏବଂ ଭାଗଚାଷୀ ଭାବରେ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସମ୍ପର୍କକୁ ନେଇ ଏକ ଗମ୍ଭୀର ବିବାଦ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ

ନୁହେଁ । ତେଣୁ ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ ଏହି ମକଦ୍ଦମାଟି ଦେୱାନୀ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ଅଧିକାରିତା ମଧ୍ୟରେ ଥିଲା ।

ରାଜ୍ୟ ସଚିବ ବନାମ ମାସ୍କ ଆଣ୍ଡ କୋ (1940) ଏଲ୍.ଆର୍. 67 ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ ଆବେଦନ 222, ଉଲ୍ଲେଖନୀୟ ।

ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ଅଧିକାରିତା : ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 92/59 ।

ଦ୍ୱିତୀୟ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 151/1951 ରେ ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର 31 ଅଗଷ୍ଟ, 1956 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ।

ଏ. ଭି. ବିଶ୍ୱନାଥ ଶାସ୍ତ୍ରୀ ଏବଂ ଟି. ଭି. ଆର୍. ଟାଟାଚାରୀ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ।

ଏମ୍. ଏସ୍. କେ. ଶାସ୍ତ୍ରୀ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ।

ସେପ୍ଟେମ୍ବର 20,1961 । ରାଜେନ୍ଦ୍ରଗଡକର, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା - ଏହା ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଥିବା ଏକ ପ୍ରମାଣପତ୍ର ଦ୍ୱାରା ଏକ ଆବେଦନ ଏବଂ ଏହା ଓଡ଼ିଶା ପ୍ରଜା ସୁରକ୍ଷା ଅଧିନିୟମ 1948 (ଅଧିନିୟମ III/1948) (ଏଠାରେ ଏହି ଅଧିନିୟମ କୁହାଯାଏ) ର ଧାରା 7 (1) ର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକର ପରିସର ଏବଂ ପ୍ରଭାବ ବିଷୟରେ ଏକ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ପ୍ରଶ୍ନ ଉତ୍ଥାପନ କରେ ।

ଆବେଦନକାରୀ ମାଗିତି ସାସମଲ୍ ଅଭିଯୁକ୍ତ ପାଣ୍ଡବ ବିସ୍ୱୋଇ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ବିରୋଧରେ ବ୍ରହ୍ମପୁର ଜିଲ୍ଲା ମୁନ୍ସିଫ୍ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଏକ ସ୍ଥାୟୀ ନିଷେଧାଜ୍ଞା ପାଇଁ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିଥିଲେ, ଯାହା ସେମାନଙ୍କୁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଅଧୀନରେ ଥିବା ମକଦ୍ଦମାରେ ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ ବାରଣ କରିଥିଲା । ମକଦ୍ଦମାକାରୀଙ୍କ ମାମଲା ଥିଲା ଯେ ବିବାଦିତ ଜମିଗୁଡିକ ତାଙ୍କ ମାଲିକାନାରେ ଥିଲା ଏବଂ ଅନେକ ବର୍ଷ ଧରି ସେ ଏଥିରେ ନିଜେ ଚାଷ କରୁଥିଲେ । ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର ହୋଇଥିବା ବର୍ଷରେ ଆବେଦନକାରୀ ଉକ୍ତ ଜମିଗୁଡ଼ିକୁ ଯଥାରୀତି ଚାଷ କରିଥିଲେ, ସାର ପ୍ରୟୋଗ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଏଥିପାଇଁ ବହୁ ପରିମାଣର ଖର୍ଚ୍ଚ କରିବା ପରେ ଧାନ ଫସଲ କରିଥିଲେ । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ କହିବା ଅନୁଯାୟୀ, ଉକ୍ତ ଜମି ଉପରେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କର କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଅଧିକାର କିମ୍ବା ସ୍ୱତ୍ତ୍ୱ ନଥିଲା ଏବଂ ସେଗୁଡ଼ିକ କେବେ ଚାଷ କରିନଥିଲେ । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା

ଦିଆଯାଇଥିବା ନୋଟିସରୁ ଏହା ଜଣାପଡ଼ିଲା ଯେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ବଳପୂର୍ବକ ଜମି ଉପରେ ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ ଏବଂ ସେଥିରେ ହୋଇଥିବା ଫସଲକୁ ହଟାଇବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ । ସେମାନେ ଜମିର ଭାଗଚାଷୀ ଏବଂ ତେଣୁ ଆଇନର ସୁରକ୍ଷା ପାଇବାକୁ ହକଦାର ବୋଲି ଏକ ମିଥ୍ୟା ଦାବି କରିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ । ଆବେଦନକାରୀ ଅଭିଯୋଗ କରିଥିଲେ ଯେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ସ୍ଥାନୀୟ ଗୁଣ୍ଡା ଏବଂ ପଡ଼ୋଶୀ ଅଞ୍ଚଳରେ ସେମାନଙ୍କ ଅନୁଚିତ କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ଜଣାଶୁଣା ଥିଲେ । ଏହି ଅଭିଯୋଗ ଉପରେ ଆବେଦନକାରୀ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ବିରୋଧରେ ସ୍ଥାୟୀ ନିଷେଧାଜ୍ଞା ଦାବି କରିଥିଲେ ।

ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ମାମଲା ରୁଜୁ ହୋଇଥିବା ଜମି ଉପରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଅଧିକାର ସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ କିନ୍ତୁ ନିବେଦନ କରିଥିଲେ ଯେ ସେମାନେ ଉକ୍ତ ଜମିର ପୃଥକ ଅଂଶରେ ଭାଗଚାଷୀ ଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କର କଥନ ଥିଲା ଯେ ସେମାନେ ସେମାନଙ୍କର ଜମି ଚାଷ କରିଥିଲେ ଏବଂ ସେହି ବର୍ଷ ଧାନ ଚାଷ କରିଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କ ଅନୁଯାୟୀ, ସେମାନେ ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୧, ୧୯୪୭ର ବହୁ ପୂର୍ବରୁ ନିଜ ନିଜ ଜମି ଉପରେ ଭାଗଚାଷୀ ଭାବେ ଚାଷ କରୁଥିଲେ, ତେଣୁ ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ସେମାନେ ଏପରି ଭାଗଚାଷୀ ଭାବରେ ଦଖଲରେ ରହିବାର ଅଧିକାର ପାଇଥିଲେ । ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହା ମଧ୍ୟ ଅଭିଯୋଗ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ସେମାନେ ଆପିଲକାରୀଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଉପଯୁକ୍ତ ପ୍ରତିକାର ଦାବି କରି ବ୍ରହ୍ମପୁରର ଉପ ଜିଲ୍ଲାପାଳଙ୍କ ନିକଟରେ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । ସେମାନେ ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ରାଜଭାଗ ଦେବାକୁ ସର୍ବଦା ପ୍ରସ୍ତୁତ ଏବଂ ଇଚ୍ଛୁକ ଥିଲେ ଏବଂ ସେମାନେ ଯୁକ୍ତି କରିଥିଲେ ଯେ ମାମଲାଟି ଦେୱାନୀ ଆବେଦନରେ ଗ୍ରହଣଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ ।

ଏହି ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ବିଜ୍ଞ ବିଚାରପତି ଉପଯୁକ୍ତ ପ୍ରସଙ୍ଗ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଥିଲେ । ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉଠାଯାଇଥିବା ଦାବି ଉପରେ ସେ ତିନୋଟି ଆଇନଗତ ପ୍ରସଙ୍ଗ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଥିଲେ । ତେବେ, ଶୁଣାଣିରେ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦିଆଯାଇ ନଥିଲା, ସେଥିମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ, ଯଥା ପ୍ରସଙ୍ଗ ସଂଖ୍ୟା 5 , ଅଧିନିୟମ ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ମକଦ୍ଦମାର ବିଚାର କରିବା ପାଇଁ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ଅଧିକାରିତାକୁ ବିଚାରାର୍ଥେ ପ୍ରେରଣ କରାଯାଏ । ତେଣୁ, ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ ବିଚାର ସମୟରେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନ୍ୟାୟିକ ଅଧିକାରିତାର ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉପରେ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦିଆଯାଇ ନଥିଲା । ଗୁଣବତ୍ତା ଉପରେ ବିଚାରପତି ପ୍ରମାଣକୁ ବିଚାର କରିଥିଲେ ଏବଂ ରାୟ ଦେଇଥିଲେ ଯେ ଯଦିଓ ଆବେଦନକାରୀ ସମ୍ପତ୍ତିର ମାଲିକ ଥିଲେ, ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ପ୍ରମାଣ

କରିଥିଲେ ଯେ ସେମାନେ ନିଜ ନିଜ ମାଲିକାନାରେ ଥିବା ପ୍ରଜା ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ଦଖଲ ସେପ୍ଟେମ୍ବର 1,1947 ପୂର୍ବରୁ ଥିଲା । ଏହି ଅନୁସନ୍ଧାନ ଉପରେ ବିଜ୍ଞ ବିଚାରପତି ଏହି ଉପସଂହାର ପହଞ୍ଚିଥିଲେ ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ବିରୋଧରେ ନିଷେଧାଜ୍ଞାଦେଶ ଦାବି କରିବାକୁ ହକଦାର ନୁହଁନ୍ତି ଏବଂ ତେଣୁ ସେ ତାଙ୍କ ମକଦ୍ଦମାକୁ ଖାରଜ କରିଦେଇଥିଲେ ।

ଏହାପରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହି ମାମଲାଟି ଜିଲ୍ଲା ବିଚାରପତି, ଗଞ୍ଜାମ, ନୟାଗଡ଼ଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ନିଆଯାଇଥିଲା । ବିଜ୍ଞ ଜିଲ୍ଲା ବିଚାରପତି ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ଦେଇଥିବା ପ୍ରମାଣ ଉପରେ ବିଚାର କରିଥିଲେ ଏବଂ ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ ଓଲଟାଇ ଦେଇଥିଲେ । ସେ କହିଥିଲେ ଯେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ତାରିଖରେ କିମ୍ବା ତା 'ପୂର୍ବରୁ ଭାଗଚାଷୀ ଭାବେ ନିଜ ନିଜ ଜମି ଉପରେ ନିଜର ଅଧିକାର ପ୍ରମାଣ କରିବାର ଦାୟିତ୍ୱ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ଉପରେ ରହିଛି ଏବଂ ତାଙ୍କ ମତରେ ସେମାନେ ସେହି ଦାୟିତ୍ୱ ନିର୍ବାହ କରିବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଛନ୍ତି । ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆପିଲୀୟ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଅଧିକାରିତାର ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠାଯାଇ ନଥିଲା । ଗୁଣବତ୍ତା ଆଧାରରେ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ବିରୋଧରେ ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରି ବିଜ୍ଞ ଜିଲ୍ଲା ବିଚାରପତି ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦେଇଥିଲେ, ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ନିଷେଧାଜ୍ଞାଦେଶକୁ ରଦ୍ଦ କରାଯାଇଥିଲା ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାବି ଅନୁଯାୟୀ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଏକ ନିଷେଧାଜ୍ଞା ଜାରି କରାଯିବା ଉଚିତ ବୋଲି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲେ ।

ତା'ପରେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଦ୍ୱିତୀୟ ଆବେଦନ ଦ୍ୱାରା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟକୁ ଯାଇଥିଲେ; ଏବଂ ସେମାନେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମ୍ମୁଖରେ ଯେଉଁ ମୁଖ୍ୟ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉପସ୍ଥାପନ କରିଥିଲେ ତାହା ହେଉଛି ଯେ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 7 (1) ର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ବିଜ୍ଞ ବିଚାରପତିଙ୍କର ମକଦ୍ଦମା ଗ୍ରହଣ କରିବାର କୌଣସି ଅଧିକାରିତା ନାହିଁ । ଆବେଦନକାରୀ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କୁ ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଯେ ନ୍ୟାୟିକ ଅଧିକାରିତାର ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଉଠାଯାଇ ନାହିଁ ଏବଂ ନିମ୍ନ ଆବେଦନ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଉଠାଯାଇ ନାହିଁ । ତଥାପି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉଠାଇବାକୁ ଅନୁମତି ଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇଥିଲେ । ଏହି ନିଷ୍କର୍ଷର ପରିମାଣସ୍ୱରୂପ, ଏହି ମକଦ୍ଦମାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ପାଇଁ ଦେୱାନୀ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର କୌଣସି ଅଧିକାରିତା ନାହିଁ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦ୍ୱିତୀୟ ମକଦ୍ଦମାକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଛି ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ମକଦ୍ଦମା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଖର୍ଚ୍ଚ ସହିତ ଖାରଜ ହୋଇଛି । ଏହି ଡିକ୍ରି ବିରୁଦ୍ଧରେ

ଆବେଦନକାରୀ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ପ୍ରମାଣପତ୍ର ସହିତ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ଶରଣାପନ୍ନ ହୋଇଛନ୍ତି; ଏବଂ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ବିଶ୍ୱନାଥ ଶାସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଯେଉଁ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉଠାଯାଇଛି ତାହା ହେଉଛି ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାଟି ଦେୱାନୀ ଅଦାଲତର କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର ବାହାରେ ବୋଲି କହି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଆଇନର ଅଧିନିୟମର ଧାରା 7 (1) ର ବ୍ୟବସ୍ଥାର ପରିସର ଏବଂ ପ୍ରଭାବକୁ ଭୁଲ ଭାବରେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରିଛନ୍ତି ।

ଏହି ଅଧିନିୟମ 1948 ମସିହା ଫେବୃଆରୀ 5 ତାରିଖରେ ଗଭର୍ଣ୍ଣର ଜେନେରାଲଙ୍କ ମଞ୍ଜୁରୀ ପାଇଥିଲା ଏବଂ 1948 ମସିହା ଫେବୃଆରୀ 14 ତାରିଖରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥିଲା । ଏହା ଏକ ଅସ୍ଥାୟୀ ଅଧିନିୟମ ଏବଂ ଧାରା 1 (4) ଦ୍ୱାରା ଏହା ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଯାଇଛି ଯେ ଏହାର ଅବଧି ସମାପ୍ତ ହେବା ପୂର୍ବରୁ କରାଯାଇଥିବା କିମ୍ବା କରାଯିବାକୁ ଥିବା କାର୍ଯ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ବ୍ୟତୀତ ଏପ୍ରିଲ 15,1949 ରେ ଏହାର ପ୍ରଭାବ ରହିବ ନାହିଁ । ଓଡ଼ିଶା ପ୍ରଦେଶର କେତେକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ବର୍ଗର ପ୍ରଜାଙ୍କୁ ଅସ୍ଥାୟୀ ସୁରକ୍ଷା ପ୍ରଦାନ କରିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଏହା ପାରିତ ହୋଇଛି । ବିଧାନସଭା ଭାବିଥିଲା ଯେ ଉକ୍ତ ପ୍ରଜାମାନେ ସୁରକ୍ଷା ପାଇବାକୁ ଯୋଗ୍ୟ ଏବଂ ତେଣୁ ଏକ ଦୃଢ଼ ପଦକ୍ଷେପ ସ୍ୱରୂପ ଅଧିନିୟମଟି ପାରିତ କରାଯାଇଛି । ଆଇନର ଧାରା 2 (c) ଘରମାଲିକଙ୍କୁ ସଜ୍ଞା ଦିଏ ଏବଂ ଧାରା 2 (g) ଜଣେ ପ୍ରଜାଙ୍କୁ ସଜ୍ଞା ଦିଏ । ଅଧିନିୟମର ମୁଖ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଧାରା 3 ରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ । ଏହି ଧାରାରେ ବ୍ୟବସ୍ଥା ରହିଛି ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନ ବଳବତ୍ତର ଥିବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଅଧିନିୟମରେ କିମ୍ବା ଏହାର ବିପରୀତରେ କୌଣସି ସ୍ପଷ୍ଟ କିମ୍ବା ନିହିତ ରାଜିନାମାରେ ଯାହା କିଛି ଥିବା ସତ୍ତ୍ୱେ, କିନ୍ତୁ ଏହି ଅଧିନିୟମ ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ରହି, ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି, ଯିଏକି 1947 ମସିହା ସେପ୍ଟେମ୍ବର ମାସ ପ୍ରଥମ ଦିନରେ କୌଣସି ଜମିରେ ଭଡ଼ାଟିଆ ଭାବେ ଚାଷ କରୁଥିଲେ, ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଏପରି ଜମି ଚାଷ କରିବାର ଅଧିକାର ରହିବ ଏବଂ ଜମିରୁ ଭାଗଚାଷୀଙ୍କୁ ଉଚ୍ଛେଦ କରିବା କିମ୍ବା ଭାଗଚାଷୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏପରି ଜମିର ଚାଷ କାର୍ଯ୍ୟରେ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବା ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ପାଇଁ ବିଧି ସମ୍ମତ ହେବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଏହା ଦେଖାଯିବ ଯେ ଏହି ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଦିନ ଅର୍ଥାତ୍ ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୧, ୧୯୪୭ ରେ ଜମି ଦଖଲରେ ଥିବା ଭାଗଚାଷୀମାନଙ୍କୁ ସୁରକ୍ଷା ପ୍ରଦାନ କରାଯିବ । ଧାରା 3 ର ଅନ୍ୟ ଉପ-ବିଭାଗଗୁଡ଼ିକ ଉକ୍ତ ସୁରକ୍ଷା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମହତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ସହାୟକ ପ୍ରାବଧାନ କରନ୍ତି । ଧାରା 7 (1) ଏହିପରି ପଠନୀୟ "ଭାଗଚାଷୀ ଏବଂ ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ବିବାଦ, (a) 1947 ମସିହା ସେପ୍ଟେମ୍ବର 1 ତାରିଖରେ ଜମି ଉପରେ ଭାଗଚାଷୀଙ୍କ ଅଧିକାର ଏବଂ ଏହି ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ସୁବିଧା ପାଇବାର ତାଙ୍କର ଅଧିକାର । କିମ୍ବା (b) ଭାଗଚାଷୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଜମିର

ଅପବ୍ୟବହାର, କିମ୍ବା (c) ଭାଗଚାଷୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଜମି ସଠିକ୍ ଭାବରେ ଚାଷ କରିବାରେ ବିଫଳତା, କିମ୍ବା (d) ଭାଗଚାଷୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଜମି ମାଲିକଙ୍କୁ ବକେୟା ଭଡ଼ା ପ୍ରଦାନ କରିବାରେ ବିଫଳତା ତାରିଖ ଠାରୁ ଦୁଇ ମାସ ମଧ୍ୟରେ ଏହା ଦେୟ ହେବ, କିମ୍ବା (e) ଭଡ଼ା ଭାବରେ ଜମି ମାଲିକଙ୍କୁ ଦେୟ ଉତ୍ପାଦ ପରିମାଣ, ଉଭୟ ପକ୍ଷଙ୍କ ଆବେଦନ ଉପରେ ଜିଲ୍ଲାପାଳଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ଥିର କରାଯିବ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଯୁକ୍ତି ହେଉଛି ଯେ ଧାରା 7 (1) ଜମିଦାର ଏବଂ ଭାଗଚାଷୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବିବାଦକୁ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରେ ଯାହା ଧାରା (a) ରୁ (e) ଅନୁଯାୟୀ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କରାଯାଇଛି, କିନ୍ତୁ ଏହା ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଜମିଦାର ଏବଂ ଭାଗଚାଷୀଙ୍କ ସମ୍ପର୍କ ଅଛି କି ନାହିଁ ସେ ବିଷୟରେ ବିବାଦକୁ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରେ ନାହିଁ । କେବଳ ଯେଉଁଠାରେ ଏପରି ସମ୍ପର୍କକୁ ଦେୱାନୀ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଏ କିମ୍ବା ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରାଯାଏ, ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ବିବାଦଗୁଡ଼ିକ ଜିଲ୍ଲାପାଳଙ୍କ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର ମଧ୍ୟରେ ଆସେ । ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ମାମଲା ହେଉଛି ଯେ ଭାଗଚାଷୀଙ୍କ ସ୍ଥିତି ସମ୍ପର୍କିତ ବିବାଦକୁ ମଧ୍ୟ ଧାରା 7 (1) ଅନୁଯାୟୀ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରାଯାଇଛି । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ବ୍ୟାଖ୍ୟାକୁ ସମର୍ଥନ କରିଛନ୍ତି, ଏବଂ ଶ୍ରୀ ବିଶ୍ୱନାଥ ଶାସ୍ତ୍ରୀ ଯୁକ୍ତି କରିଛନ୍ତି ଯେ ଏହି ବ୍ୟାଖ୍ୟା ଧାରାର ଏକ ଭୁଲ ବ୍ୟାଖ୍ୟା ଉପରେ ଆଧାରିତ ।

ଏହା ସତ୍ୟ ଯେ ଏହି ଆଇନ ପାରିତ କରିବା ସମୟରେ ବ୍ୟବସ୍ଥାପିକାର ଯେଉଁ ଲାଭପ୍ରଦ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥିଲା, ତାହାକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଏହାର ତଥ୍ୟଗତ ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ କୋହଳ ଭାବରେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯିବା ଉଚିତ । ବିଧାନମଣ୍ଡଳର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହେଉଛି ଯେ ଉକ୍ତ ସାମଗ୍ରୀକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଦ୍ୱାରା ବିଚାର କରାଯାଇଥିବା ବିବାଦଗୁଡ଼ିକ ସାଧାରଣ ଦେୱାନୀ ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ନୁହେଁ ବରଂ ଏହା ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଭାବରେ ମନୋନୀତ ନ୍ୟାୟାଧିକରଣ ଦ୍ୱାରା ବିଚାର କରାଯିବା ଉଚିତ, ତେଣୁ ଏପରି ନ୍ୟାୟାଧିକରଣରେ ଏହି ଧାରାରେ ବ୍ୟବହୃତ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକ ଏକ ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ ନୁହେଁ ବରଂ ଏକ କୋହଳ ଅର୍ଥରେ ଗ୍ରହଣ କରାଯିବା ଉଚିତ ।

ଏହି ନୀତିକୁ ଧ୍ୟାନରେ ରଖି ଆମକୁ ନିର୍ମାଣର ଆଉ ଏକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ନୀତି ପ୍ରତି ଧ୍ୟାନ ଦେବାକୁ ପଡିବ, ଏବଂ ତାହା ହେଉଛି ଯଦି କୌଣସି ବିଧାନ ଦେୱାନୀ ନ୍ୟାୟାଳୟର ସାଧାରଣ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାରକୁ ବାଦ ଦେବାକୁ ଆଗ୍ରହୀ, ତେବେ ଏହାକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଶବ୍ଦ ଦ୍ୱାରା କିମ୍ବା ଏପରି ଶବ୍ଦର ବ୍ୟବହାର କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ଯାହା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଏପରି ବାଦ ଦେବାର ନିଷ୍କର୍ଷକୁ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବ । ଯେପରି ପ୍ରିଭି

କାଉନସିଲ ରାଜ୍ୟ ସଚିବ ବନାମ ମାସ୍କ ଆଣ୍ଡ କୋ. ରେ ମତ ଦେଇଛନ୍ତି [(1)]"ଏହା ଏକ ସ୍ଥିରୀକୃତ *ଆଇନ ଯେ ଦେୱାନୀ ଅଦାଲତର କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାରର ବାଦକୁ ସହଜରେ* ଅନୁମାନ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଏପରି ବାଦକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ପ୍ରକାଶିତ କିମ୍ବା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ନିହିତ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ" । ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ ସାଧାରଣତଃ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସମ୍ପର୍କକୁ ନେଇ ବିବାଦ ଯେପରିକି ଜଣେ ଘରମାଲିକ ଏବଂ ଜଣେ ଭଡାଟିଆଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବିବାଦ ଏକ ଦେୱାନୀ ପ୍ରକୃତିର ବିବାଦ ହେବ ଏବଂ ଏହା ଦେୱାନୀ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର କ୍ଷମତା ମଧ୍ୟରେ ଆସିବ । ଯଦି ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଯୁକ୍ତି କରନ୍ତି ଯେ ଏପରି ଏକ ଦେୱାନୀ ବିବାଦର ମୁକାବିଲା କରିବା ପାଇଁ ଦେୱାନୀ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ଅଧିକାରିତା ଧାରା 7 (1) ଦ୍ୱାରା ଛଡ଼ାଇ ନିଆଯାଇଛି, ତେବେ ଧାରା 7 (1) ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଉକ୍ତ ଅଧିକାରିତା କୁ ଛଡ଼ାଇ ନେଇଛି କି ନାହିଁ କିମ୍ବା ଏହି ଧାରାରେ ବ୍ୟବହୃତ ତଥ୍ୟଗତ ଶବ୍ଦଗୁଡିକ ଏପରି ଏକ ଅନୁମାନ ସୃଷ୍ଟି କରିଛି କି ନାହିଁ କିମ୍ବା ଅଧିନିୟମ ଯୋଜନା ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ ଭାବରେ ଏପରି ଏକ ନିଷ୍କର୍ଷ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରୁଛି କି ନାହିଁ । ଏହି ଦୁଇଟି ନୀତିର ପ୍ରାସଙ୍ଗିକତା ଏବଂ ବସ୍ତୁଗତ ଉପରେ କୌଣସି ବିବାଦ ନାହିଁ ।

ତା'ପରେ ଆସନ୍ତୁ ଆମେ ଧାରା 7 କୁ ଫେରିଯିବା। ଏହା ଲକ୍ଷ୍ୟ କରାଯିବ ଯେ ଧାରା 7 (1) ସ୍ପଷ୍ଟ ଏବଂ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଭାବରେ ପାଞ୍ଚଟି ବର୍ଗର ବିବାଦ ପାଇଁ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିଛି ଯାହା ଜିଲ୍ଲାପାଳଙ୍କ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର ମଧ୍ୟରେ ଅଛି ଏବଂ ତେଣୁ ଏହାକୁ ଦେୱାନୀ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାରରୁ ବାଦ ଦିଆଯିବା ଉଚିତ । ଧାରା ୭ (୧) ର ଏକ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ବ୍ୟାଖ୍ୟା ଉପରେ ଧାରା ୭ (୧) (ଏ) ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏକ ବିବାଦ ହେଉଛି ୧ ସେପ୍ଟେମ୍ବର, ୧୯୪୭ ରେ ଜମି ଉପରେ ଭାଗଚାଷୀ ଏବଂ ଘରମାଲିକଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପୂର୍ବ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଦଖଲ ସମ୍ପର୍କରେ ଏକ ବିବାଦ । ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ ଧାରା 7 (1) (a) ଯେଉଁ ବିବାଦକୁ ବୁଝାଏ ତାହା ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ତାରିଖରେ ଭାଗଚାଷୀଙ୍କ ଦଖଲ ଏବଂ ଆଇନର ସୁବିଧା ପାଇଁ ତାଙ୍କର ପରିଣାମସ୍ୱରୂପ ଅଧିକାର ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଏକ ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ ବିବାଦ । ଧାରା 7 (1) ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ବିବାଦର ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବର୍ଗଗୁଡ଼ିକ ସମ୍ପର୍କରେ ମଧ୍ୟ ସମାନ ସ୍ଥିତି ରହିଛି । ଉକ୍ତ ବର୍ଗଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ କୌଣସିଟି ରେ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ସମ୍ପର୍କକୁ ନେଇ ଏକ ବିବାଦ ବିଚାରକୁ ନିଆଯାଇନାହିଁ । ଅନ୍ୟ ଶବ୍ଦରେ, ଧାରା 7 (1) ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଭାଗଚାଷୀ ଏବଂ ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ସମ୍ପର୍କକୁ ପ୍ରତିପାଦିତ କରେ ଏବଂ ଜମି ମାଲିକ ଏବଂ ଭାଗଚାଷୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଉପୁଜିଥିବା ପାଞ୍ଚଟି ବର୍ଗର ବିବାଦର ବିଚାର କରିବା ପାଇଁ କଲେକ୍ଟରଙ୍କ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅଧିକାରିତା ପ୍ରଦାନ କରେ । ଧାରା 7 (1) ର ବିଷୟବସ୍ତୁ ଥିବା ବିବାଦଗୁଡିକ

---

[1] (1940) L.R 67 I.A. 222, 236

ପାଞ୍ଚଟି ବର୍ଗରେ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ । "ଯେକୌଣସି ବିବାଦ ସମ୍ପର୍କରେ" ଶବ୍ଦଗୁଡ଼ିକର ଏହା ସରଳ ଏବଂ ପରିଲିକ୍ଷିତ ବ୍ୟାଖ୍ୟା । ଏହି ବ୍ୟାଖ୍ୟା ଉପରେ ଏହା ବିଚାର କରିବା ଅଯୌକ୍ତିକ ହେବ ଯେ ଭାଗଚାଷୀଙ୍କ ସ୍ଥିତି ବିଷୟରେ ବିବାଦ ମଧ୍ୟ ଉକ୍ତ ଖଣ୍ଡ ପରିସର ମଧ୍ୟରେ ଆସେ । ଧାରା 7 (1) ର ଯୋଜନା ଅସନ୍ଦିଗ୍ଧ ଏବଂ ସ୍ୱଷ୍ଟ । ଏହା ଭାଗଚାଷୀ ଏବଂ ଜମି ମାଲିକଙ୍କୁ ଏହିପରି ସୂଚିତ କରେ ଏବଂ ଏହା ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଉତ୍ପନ୍ନ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପ୍ରକାରର ବିବାଦକୁ ବିଚାର କରେ । ତେଣୁ, ଆମ ମତାମତରେ, ଧାରା 7 (1) ର ଏକ କୋହଳ ବ୍ୟାଖ୍ୟା ଉପରେ ମଧ୍ୟ ଏହି ତର୍କକୁ ସମର୍ଥନ କରିବା କଷ୍ଟକର ହେବ ଯେ ଜମି ମାଲିକ ଏବଂ ଭାଗଚାଷୀଙ୍କ ସମ୍ପର୍କର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଏକ ବିବାଦ ଧାରା 7 (1) ଅନୁଯାୟୀ ଜିଲ୍ଲାପାଳଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ଥିର କରାଯାଏ ।

ଏହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ ଧାରା 7 (2) ର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ ବିଚାରକୁ ନେବା ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ହେବ । ଏହି ଧାରା ଅନୁଯାୟୀ ଜିଲ୍ଲାପାଳ ଆବଶ୍ୟକ ମନେ କରୁଥିବା ତଦନ୍ତ କରିବା ପରେ, ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ପଦ୍ଧତିରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ନୋଟିସ୍ ଏବଂ ଯେଉଁ ଆଧାରରେ ଆଦେଶ ଦିଆଯାଇଛି ତାହା ଉଲ୍ଲେଖ କରି ଭାଗଚାଷୀଙ୍କୁ ଜମି ଚାଷ ବନ୍ଦ କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇପାରିବେ । ଏହା ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଯେ ତଦନ୍ତ କରିବା ଏବଂ ଏହାର ପ୍ରଣାଳୀ ଜିଲ୍ଲାପାଳଙ୍କ ବିଚାର ଉପରେ ଛାଡି ଦିଆଯାଇଛି । ଯଦି ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଜମି ମାଲିକ ଏବଂ ଭାଗଚାଷୀଙ୍କ ସମ୍ପର୍କର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ବିଷୟରେ ଏକ ଗମ୍ଭୀର ବିବାଦ ଧାରା 7 (1) ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ହୋଇଥାଆନ୍ତା, ତେବେ ଏହା କଳ୍ପନା କରିବା କଷ୍ଟକର ଯେ ବିଧାନସଭା ଏପରି ଏକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରସଙ୍ଗର ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଜିଲ୍ଲାପାଳଙ୍କ ଉପରେ ଛାଡି ଦେଇଥାଆନ୍ତା ଯାହା ତାଙ୍କୁ ଆବଶ୍ୟକ ବୋଲି ବିବେଚନା କରୁଥିବା ଅନୁସନ୍ଧାନ କରିବାକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ୱାଧୀନତା ଦେଇଥାଏ । ଯେପରି ସର୍ବଜନବିଦିତ, ଜମି ମାଲିକ ଏବଂ ଭାଗଚାଷୀଙ୍କ ସମ୍ପର୍କର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ବିଷୟରେ ଏକ ବିବାଦ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ପାଇଁ ତଥ୍ୟର ଗମ୍ଭୀର ପ୍ରଶ୍ନ ଉତ୍ଥାପନ କରେ, ଏବଂ ଯଦି ଏପରି ଏକ ଗମ୍ଭୀର ବିବାଦ ଜିଲ୍ଲାପାଳଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିଚାର କରିବାକୁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ହୋଇଥାଆନ୍ତା, ତେବେ ବିଧାନସଭା ସେହି ତରଫରୁ ଉପଯୁକ୍ତ ତଦନ୍ତ ପାଇଁ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିଥାଆନ୍ତା ଏବଂ ଏହିପରି ତଦନ୍ତ ପାଇଁ ଦେୱାନୀ କାର୍ଯ୍ୟବିଧି ସଂହିତାର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଲାଗୁ କରିଥାଆନ୍ତା । ଧାରା 7 (2) କୁ ସହଜରେ ଏହି ଆଧାରରେ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯାଇପାରିବ ଯେ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସମ୍ପର୍କ ଧାରା 7 (1) ର ବହିର୍ଭୂତ ଅଟେ ଏବଂ ତେଣୁ ଧାରା 7 (1) ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ହୋଇଥିବା ବିବାଦ ଏପରି ପ୍ରକାରର ନୁହେଁ ଯାହା ସେହି ତରଫରୁ ଏକ ଆନୁଷ୍ଠାନିକ ଅନୁସନ୍ଧାନକୁ ଯଥାର୍ଥ ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିବ । ଉପ-ଧାରା ଗୁଡିକର ବ୍ୟବସ୍ଥା (3), (6) ଏବଂ (7) ଏହା ମଧ୍ୟ ସୂଚିତ କରେ ଯେ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସମ୍ପର୍କ ଜିଲ୍ଲାପାଳଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ବିବାଦୀୟ ନୁହେଁ, ଏବଂ ହୋଇପାରିବ

ନାହିଁ । ତାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଥିବା ପକ୍ଷମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ଜମିଦାର ଏବଂ ଭାଗଚାଷୀ କିମ୍ବା ଏହାର ବିପରୀତ କ୍ରମରେ, ଓଲଟା ପ୍ରକାରେ, ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏପରି ସମ୍ପର୍କ ଆଧାରରେ ସେ ଧାରା 7 (1) ଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ବିବାଦର ମୁକାବିଲା କରିବାକୁ ଅଗ୍ରସର ହୁଅନ୍ତି ।

ଏହା ସତ୍ୟ ଯେ ଯେତେବେଳେ ଜମି ମାଲିକ ଏବଂ ଭାଗଚାଷୀଙ୍କ ସମ୍ପର୍କ ପ୍ରମାଣିତ ହୁଏ କିମ୍ବା ସ୍ୱୀକାର କରାଯାଏ, ଧାରା 7 (1) ରେ ଗଣନା କରାଯାଇଥିବା ପାଞ୍ଚଟି ବର୍ଗ ମଧ୍ୟରେ ଆସୁଥିବା ବିବାଦ ଜିଲ୍ଲାପାଳଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିଚାର କରିବାକୁ ପଡିବ । ଧାରା 7 (1) କିପରି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବ ତାହା ବର୍ଣ୍ଣନା କରିବା ପାଇଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ମାମଲାକୁ ନିଆଯାଉ । ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାୟର କରାଯାଇଥିବା ମକଦ୍ଦମାରେ ପ୍ରତିପକ୍ଷଙ୍କ ସ୍ଥିତି ବିଷୟରେ ପ୍ରସଙ୍ଗ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ତେଣୁ ଏହାକୁ ଦେୱାନୀ ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ବିଚାର କରିବାକୁ ପଡିଲା । ଏପରି ଏକ ମକଦ୍ଦମାରେ ଯଦି ଦେୱାନୀ ଅଦାଲତ ରାୟ ଦିଅନ୍ତି ଯେ ଜମି ମାଲିକ ଏବଂ ଭାଗଚାଷୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସମ୍ପର୍କ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇନାହିଁ, ତେବେ ସେ ଯୋଗ୍ୟତା ଅନୁଯାୟୀ ମକଦ୍ଦମାର ସମାଧାନ କରିପାରିବେ । ତଥାପି, ଯଦି ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ମାନେ ଯେ ଉକ୍ତ ସମ୍ପର୍କ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇଛି, ତେବେ ଦେୱାନୀ ନ୍ୟାୟାଳୟ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବିବାଦର ସମାଧାନ କରିପାରିବ ନାହିଁ ଯଦି ଏହା ଧାରା 7 (1) ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ହୋଇଥିବା ଯେକୌଣସି ବର୍ଗ ମଧ୍ୟରେ ଆସେ । ଏହି ମକଦ୍ଦମା କ୍ଷେତ୍ରରେ, ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସମ୍ପର୍କ ବିଷୟରେ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ନେବା ପରେ ଦେୱାନୀ ଅଦାଲତ ଏହି ଆଧାରରେ ମକଦ୍ଦମାକୁ ଖାରଜ କରିବେ ଯେ ଏହା ଜମି ମାଲିକଙ୍କୁ କୌଣସି ପ୍ରତିକାର ଦେଇପାରିବ ନାହିଁ, କିମ୍ବା ଯଦି ଏହା କରିବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଏ, ତେବେ ଜିଲ୍ଲାପାଳଙ୍କ ନିକଟରେ ଉପସ୍ଥାପନ ପାଇଁ ଅଭିଯୋଗପତ୍ର ଫେରାଇ ପାରିବେ । ଏଭଳି ସ୍ଥିତିରେ କେଉଁ ମାର୍ଗ ଗ୍ରହଣ କରାଯିବା ଉଚିତ, ତାହା ବର୍ତ୍ତମାନର ଆବେଦନରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବା ଆମ ପାଇଁ ଅନାବଶ୍ୟକ । ଆମେ କେବଳ ଏହା ଉପରେ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେବାକୁ ଚାହୁଁଛୁ ଯେ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ସମ୍ପର୍କକୁ ନେଇ ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ବିବାଦ ତଥାପି ଦେୱାନୀ ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ବିଚାର କରାଯିବ ଏବଂ ଏହା ଧାରା 7 (1) ର ପରିସର ବାହାରେ ।

ଜମି ମାଲିକ ଏବଂ ଭଡ଼ାଟିଆ ଭାବରେ ସମ୍ପର୍କର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ବିଷୟରେ ଏକ ବିବାଦକୁ ଧାରା 7 (1) ଅଧୀନରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରାଯିବା ଉଚିତ ବୋଲି ଏହି ତର୍କର ସମର୍ଥନରେ ଅଧିନିୟମ 8 (1) ର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଉପରେ ନିର୍ଭରଶୀଳତା ରଖାଯାଇଛି। ଧାରା 8 (1) ରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ଧାରା 7ର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁଯାୟୀ ଜମି ମାଲିକ ଏବଂ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଉପୁଜିଥିବା ସମସ୍ତ ବିବାଦ ରାଜସ୍ୱ ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା

ସଜ୍ଞାନ ନିଆଯିବ ଏବଂ ଦେୱାନୀ ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ସଜ୍ଞାନ ନିଆଯିବ ନାହିଁ । ଏହା ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯିବା ଉଚିତ ଯେ ଆମେ ବର୍ତ୍ତମାନର ଆବେଦନରେ ଧାରା 8 (1) ସହିତ ପ୍ରକୃତରେ ସମ୍ପର୍କିତ ନୁହଁ କାରଣ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ଅନୁଯାୟୀ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବର୍ତ୍ତମାନର ବିବାଦ ଧାରା 7 (1) ଉପରେ ଧ୍ୟାନ ଆକର୍ଷଣ କରିଥିଲା ଏବଂ ଏହା ଦେୱାନୀ ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ନୁହେଁ ବରଂ ଜିଲ୍ଲାପାଳ ଦ୍ୱାରା ବିଚାର କରାଯିବା ଉଚିତ । ତଥାପି, ଧାରା 8 (1) ର ବ୍ୟାଖ୍ୟା ବିଷୟରେ ପ୍ରଶ୍ନ ଆନୁଷଙ୍ଗିକ ଭାବରେ ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଉଠାଯାଇଛି । ଧାରା 8 (1) ର ପରିସର ଏବଂ ପ୍ରଭାବକୁ ବୁଝିବା ପାଇଁ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 13 ର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ ଧ୍ୟାନରେ ରଖିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଉକ୍ତ ଧାରାରେ ବ୍ୟବସ୍ଥା ରହିଛି ଯେ ଏହି ଅଧିନିୟମକୁ, ଯଥାସମ୍ଭବ, ମାଡ୍ରାସ ଇଷ୍ଟେଟ୍ସ ଲ୍ୟାଣ୍ଡ ଅଧିନିୟମ, 1908, କିମ୍ବା ଯଥାସ୍ଥିତିରେ, ଓଡ଼ିଶା ପ୍ରଜା ଅଧିନିୟମ, 1913 ର ଅଂଶ ଭାବରେ ପଢ଼ାଯିବ ଏବଂ ବ୍ୟାଖ୍ୟା କରାଯିବ । ତେଣୁ, ଧାରା 8 (1) ଏବଂ ଧାରା 13ର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ ଏକତ୍ର ପଢ଼ିଲେ ଏହା ଜଣାପଡ଼େ ଯେ ଧାରା 8 (1) ରେ ଯେଉଁସବୁ ବ୍ୟବସ୍ଥା ରହିଛି, ତାହା ହେଉଛି ଧାରା 7 (1) ଅଧୀନରେ ଆସୁଥିବା ବିବାଦ ବ୍ୟତୀତ ଜମି ମାଲିକ ଏବଂ ଭାଗଚାଷୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଉପୁଜିଥିବା ସମସ୍ତ ବିବାଦ ରାଜସ୍ୱ ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ବିଚାରଯୋଗ୍ୟ ହେବ ଏବଂ ରାଜସ୍ୱ ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ଏପରି ବିବାଦଗୁଡ଼ିକର ବିଚାର ପାଇଁ ଓଡ଼ିଶା ପ୍ରଜା ଅଧିନିୟମ 1913ର ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଲାଗୁ ହେବ । ଏହା ସତ୍ୟ ଯେ ଯେଉଁ ବିବାଦଗୁଡ଼ିକ ପାଇଁ ଧାରା 8 (1) ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ସେଗୁଡ଼ିକ ରାଜସ୍ୱ ଅଦାଲତର ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର ଉପରେ ନ୍ୟସ୍ତ ଏବଂ ଦେୱାନୀ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାରରୁ ବାଦ ଦିଆଯାଇଛି, କିନ୍ତୁ ଏହି ବ୍ୟବସ୍ଥାର ପ୍ରଭାବକୁ ମୂଳ ଆଇନର ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକ ଧ୍ୟାନରେ ରଖି ବିଚାର କରିବାକୁ ପଡିବ ଯେଉଁଥିରେ ଏହି ଅସ୍ଥାୟୀ ଅଧିନିୟମ ଏକ ଅଂଶ ଗଠନ କରେ । ଏବେ, ଯଦି ଆମେ ମୂଳ ଅଧିନିୟମର କିଛି ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ଦେଖିବା, ତେବେ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ହେବ ଯେ ଯେତେବେଳେ ରାଜସ୍ୱ ଅଦାଲତଗୁଡ଼ିକୁ ବିବାଦଗୁଡ଼ିକର ବିଚାର କରିବା ପାଇଁ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର ଦିଆଯାଏ, ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ତଦନ୍ତ ଏକ ଆନୁଷ୍ଠାନିକ ତଦନ୍ତ ବୋଲି ଅଭିହିତ କରେ ଯେଉଁଥିରେ ଦେୱାନୀ କାର୍ଯ୍ୟବିଧି ସଂହିତାର ବ୍ୟବସ୍ଥା ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ହୋଇପାରେ (ଓଡ଼ିଶା ଟେନାନ୍ସି ଆକ୍ଟ, 1913 ର ଧାରା 192 ଦେଖନ୍ତୁ) । ସେହିପରି, ଧାରା 204 (1) ର ପ୍ରାବଧାନ ଯାହା ଆବେଦନ ପାଇଁ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରେ, ଜିଲ୍ଲା ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆବେଦନ କରିବାକୁ ଚିନ୍ତା କରେ ଯେଉଁଠାରେ ମାଲିକାନା ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ପ୍ରଶ୍ନ ଜଡ଼ିତ । ଏହି ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକ ଏହି ବିଷୟକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ କରିଥାଏ ଯେ ଯେଉଁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସ୍ୱତ୍ୱ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଗମ୍ଭୀର ବିବାଦଗୁଡ଼ିକ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ନ୍ୟାୟାଧିକରଣକୁ ନ୍ୟସ୍ତ କରାଯାଏ, ସାଧାରଣତଃ ବିଧାନସଭା ଏକ ଆନୁଷ୍ଠାନିକ ତଦନ୍ତ ଉପରେ

ବିଚାର କରିଥାଏ ଏବଂ ଏହିପରି ତଦନ୍ତ ପାଇଁ ଦେୱାନୀ କାର୍ଯ୍ୟବିଧି ସଂହିତା ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ ଲାଗୁ କରିଥାଏ ଏବଂ ଉପଯୁକ୍ତ ଆବେଦନ ପାଇଁ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିଥାଏ । ବର୍ତ୍ତମାନ, ଧାରା ୭ (୧) ଅନୁଯାୟୀ ଜିଲ୍ଲାପାଳଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ଆଦେଶ ସମ୍ପର୍କରେ, ଧାରା ୧୧ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ବ୍ୟବସ୍ଥା ଯାହା ସୂଚିତ କରେ ଯେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଉଚ୍ଚତର ରାଜସ୍ୱ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ନିକଟରେ ଏକ ଆବେଦନ ରହିବ ଯାହାର ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ହେବ ଏବଂ କୌଣସି ପରବର୍ତ୍ତୀ ଆବେଦନ କିମ୍ବା ପୁନରୀକ୍ଷଣ ବିଷୟ ହେବ ନାହିଁ । ବିଧାନମଣ୍ଡଳ ଦ୍ୱାରା କେବଳ ଗୋଟିଏ ଆବେଦନ ପ୍ରଦାନ କରିବା ଏବଂ ତାହା ମଧ୍ୟ ପ୍ରତ୍ୟେକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଉଚ୍ଚ ରାଜସ୍ୱ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଜଣାପଡ଼େ ଯେ ଧାରା 7 (1) ଅନୁଯାୟୀ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ବିବାଦଗୁଡ଼ିକ ପାଞ୍ଚଟି ବର୍ଗରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ହୋଇଥିବା ସରଳ ବିବାଦ ଏବଂ ଜମି ମାଲିକ ଏବଂ ଭାଗଚାଷୀ ଭାବରେ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସମ୍ପର୍କ ପରି ଏକ ଗୁରୁତର ବିବାଦ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରେ ନାହିଁ । ଯଦି ଏପରି ବିବାଦର ବିଚାର ଜିଲ୍ଲାପାଳଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯିବାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହୋଇଥାନ୍ତା, ତେବେ ବିଧାନସଭା ଏକ ଆନୁଷ୍ଠାନିକ ତଦନ୍ତର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିଥାନ୍ତେ ଏବଂ ମୂଳ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 192 ଏବଂ 204 ଅନୁଯାୟୀ ଉପଯୁକ୍ତ ଆବେଦନ ସ୍ଥିର କରିଥାନ୍ତେ ।

ଏହି ସମ୍ପର୍କରେ ଆମେ ମୂଳ ଅଧିନିୟମର ଧାରା ୧୨୬ ର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରିପାରିବା । ଏହି ଧାରା ଭଡା ସମ୍ପର୍କିତ ମାମଲାରେ ଦେୱାନୀ ଅଦାଲତର କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର ସହିତ ଜଡିତ।ଧାରା 126 (3) ଧାରା (a) ରୁ (g) ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଆଧାରରେ ଦେୱାନୀ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ମକଦ୍ଦମା ପ୍ରତିଷ୍ଠା ପାଇଁ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିଥାଏ । ଖଣ୍ଡ (ସି) ଏହି ଆଧାରରେ ଲାଗୁ ହୁଏ ଯେ ଜମି ମାଲିକ ଏବଂ ଭାଗଚାଷୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସମ୍ପର୍କ ନାହିଁ । ଏହି ଖଣ୍ଡ ଦର୍ଶାଏ ଯେ ଯଦି ଜମି ମାଲିକ ଏବଂ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ସମ୍ପର୍କର ଅସ୍ତିତ୍ୱକୁ ନେଇ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବିବାଦ ସୃଷ୍ଟି ହୁଏ, ତେବେ ଧାରା 126 (3) (ସି) ଅନୁସାରେ ଦେୱାନୀ ଅଦାଲତରେ ଏକ ମକଦ୍ଦମା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ କରାଯାଏ । ଧାରା 7 (1) ର ବ୍ୟାଖ୍ୟା ଉପରେ ମଧ୍ୟ ଏହାର କିଛି ପ୍ରଭାବ ରହିଛି; ଏବଂ ସେହି ସୀମିତ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଇଁ ଆମେ ଏହାକୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଛୁ । ତେଣୁ, ଆମେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଯେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 7 (1) ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନକାରୀ ଏବଂ ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପ୍ରଜା ଥିଲେ କି ନାହିଁ ଏବଂ ଉକ୍ତ ବିବାଦକୁ ବିଚାର କରିବା ପାଇଁ ଦେୱାନୀ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର କୌଣସି ଅଧିକାରିତା ନାହିଁ ବୋଲି ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବାରେ ଭୁଲ କରିଥିଲେ ।

ଫଳସ୍ୱରୂପ, ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯିବା ଆବଶ୍ୟକ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ଆଦେଶ ରଦ୍ଦ କରିଦିଆଯିବ ଏବଂ ଜିଲ୍ଲା ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ଆଦେଶ କୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଖର୍ଚ୍ଚ ସହିତ ପୁନରୁଦ୍ଧାର କରାଯିବ ।

ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଛି ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର:
ଅନୁବାଦିକା:
ତପସ୍ୱିନୀ ବିଶ୍ୱାଳ
ଓଡିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ,
କଟକ ।